

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juřičkové v právní věci žalobkyně: **A. M.**, zastoupené Mgr. Petrou Krauss, LL.M., advokátkou, sídlem Šumavská 31, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, sídlem Karmelická 529/5, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2018, č. j. MSMT-11903/2017-4, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2020, č. j. 11 A 26/2019 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobkyně požádala dne 20. 1. 2016 Vysokou školu ekonomickou (dále jen „VŠE“) o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace „magistr“, získaného absolvováním zahraniční vysoké školy s názvem „[redacted]“ (v anglickém jazyce „Interregional Academy of Personnel Management“) sídlící v Kyjevě na Ukrajině (dále „vysoká škola MAUP“), dle § 89 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), VŠE žádost rozhodnutím ze dne 2. 6. 2016 zamítla.

[2] Proti rozhodnutí VŠE ze dne 2. 6. 2016 podala žalobkyně odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 5. 2017 z důvodu porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, napadené rozhodnutí zrušil a věc VŠE vrátil k novému projednání.

[3] VŠE rozhodnutím ze dne 19. 10. 2018 žádost žalobkyně znovu zamítla, neboť dospěla k závěru, že vzdělání žalobkyně není vzděláním získaným studiem zahraniční vysoké školy, neboť žalobkyně neabsolvovala autentický studijní program ukrajinské univerzity, nýbrž studijní program poskytovala vysoká škola MAUP prostřednictvím Otevřené evropské akademie ekonomiky a politiky, s.r.o. se sídlem v Praze (dále „akademie OEAEP"), a to v českém jazyce, pod vedením českých vyučujících a převážně na základě českojazyčné literatury.

[4] Odvolání žalobkyně žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 21. 12. 2018.

[5] Proti zamítavému rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu k městskému soudu.

[6] Městský soud dospěl k dílčímu závěru, že VŠE postupovala oprávněně, když v případě pochybností o poskytovateli vzdělání, resp. pochybnosti o tom, zda je žalobkyně vůbec absolventkou zahraniční vysoké školy a zda studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách, zjišťovala, zda je poskytovatel vzdělání dle své domovské právní úpravy oprávněn vyvíjet činnost také v zahraničí. Teprve po tomto zjištění je možné zkoumat, zda poskytuje vzdělávání v České republice v souladu s Úmluvou o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělání v evropském regionu uzavřená v Lisabonu 11. 4. 1997, v České republice vyhlášenou Sdělením Ministerstva zahraničních věcí ve sbírce mezinárodních smluv pod č. 60/2000 Sb. m. s., účinnou od 1. 2. 2000 (dále jen „Lisabonská úmluva"), a českým právním řádem. Dle městského soudu není možné, aby orgány České republiky uznaly vzdělání, které není zákonné ani dle zákonů domovského státu poskytovatele takového vzdělání.

[7] Při posuzování klíčových otázek týkajících se poskytovatele vzdělávání správní orgány oprávněně vycházely z vyjádření národního informačního centra ENIC Ukrajina. Ze stanoviska ENIC Ukrajina jasně vyplývá, že akademie OEAEP není pobočkou zahraniční vysoké školy dle ukrajinského práva. Městský soud dále zdůraznil, že z vyjádření ENIC Ukrajina vyplývá také skutečnost, že k poskytování vzdělávání v zahraničí potřebuje zahraniční vysoká škola licenci. Z vyjádření ENIC Ukrajina i ze samotné předložené licence je patrné, že licence udělená vysoké škole MAUP neobsahuje povolení k poskytování vzdělávání v ČR. Městský soud tedy dospěl k závěru, že žalobkyně v ČR nemohla studovat na základě platného povolení u oprávněného zahraničního poskytovatele vzdělávání v ČR.

[8] K námitce žalobkyně, že VŠE položila dotaz na ENIC Ukrajina obecně a v odpovědi je odkazováno na zákon č. 1556 ze dne 1. 7. 2014, aniž bylo uvedeno, kdy se stal zákon účinným, městský soud uvedl, že správní orgány neměly důvod pochybovat o tom, že se na projednávaný případ aplikuje zákon č. 1556 ze dne 1. 7. 2014. Žalobkyně měla vyvinout potřebnou aktivitu, aby doložila svá tvrzení tak, aby mohlo být její žádosti vyhověno.

[9] Městský soud zdůraznil, že základní podmínkou pro uznání vysokoškolského vzdělání podle Lisabonské úmluvy je, že bylo absolvováno u subjektu, který splňuje parametry vysoké školy. To však instituce, na které žalobkyně studovala, nesplnila. Proto nebylo možné postupovat podle této úmluvy a nebylo možné žádosti žalobkyně vyhovět. Z tohoto pohledu je otázka účinnosti ukrajinského zákona o vysokých školách č. 1556 ze dne 1. 7. 2014 irelevantní, neboť není splněna jedna z podmínek Lisabonské úmluvy.

[10] Zahraniční vysoká škola MAUP nemohla poskytovat vzdělání v ČR a akademii OEAEP nelze považovat za pobočku zahraniční vysoké školy. Skutečnost, že tyto dva subjekty uzavřely smlouvu o spolupráci při organizaci veřejného vzdělávání, na základě které byla žalobkyně vedena jako studentka zahraniční vysoké školy a získala od zahraniční vysoké školy diplom, nic nemění na protiprávnosti tohoto postupu.

[11] Skutečnost, že nebylo zkoumáno, zda žalobkyně nemohla studovat daný obor dálkově, nelze přikládat k tíži žalovaného. V řízení o žádosti nelze požadovat na správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí. Není úkolem správního orgánu domýšlet všechny hypotetické důvody, na základě kterých by bylo možné dovodit platnost předloženého diplomu, když je žalobkyně ani netvrdila.

[12] Z uvedených důvodů městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[13] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost podle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[14] Stěžovatelka namítla, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný.

[15] Závěr soudu, že problémem nebyla organizace studia, je dle stěžovatelky v rozporu s dosavadním obsahem spisu, neboť žalovaným byla rozporována právě organizace studia.

[16] Stěžovatelka dále namítla, že jediným kritériem pro účely rozhodnutí o uznání vzdělání mají být dosažené znalosti a dovednosti. Správním orgánům nepřísluší posuzování organizace studia. Pokud správní orgány posuzovaly organizaci studia na zahraniční univerzitě, překročily právní rámec.

[17] Stěžovatelka v této souvislosti odkázala na zákaz diskriminace dle čl. III.1 odst. 2 Lisabonské úmluvy a dále zdůraznila čl. III.2, podle nějž postupy a kritéria používaná při hodnocení a uznávání kvalifikací mají být jasná, koherentní a spolehlivá, a čl. III.3, podle nějž rozhodnutí o uznání mají být podložena náležitými informacemi.

[18] Stěžovatelka tvrdí, že její studium mimo území Ukrajiny bylo studiem dálkovou formou. Stěžovatelka byla po celou dobu studia vedena jako studentka zahraniční vysoké školy MAUP a je absolventkou této školy. Stěžovatelka odkázala na přípis vysoké školy MAUP ze dne 9. 2. 2016, v němž zástupce rektora vysoké školy MAUP uvedl, že studenti v České republice absolvují v distanční formě totožný program jako program realizovaný v sídle zahraniční vysoké školy na Ukrajině, a upozornil na možnost volby studijního jazyka v případě soukromých vysokých škol. V řízení nebylo zkoumáno, zda stěžovatelka mohla studovat dálkově a mohla studovat v českém jazyce.

[19] Stěžovatelka dále namítla, že správní orgány a městský soud pochybily, když vycházely ze sdělení ENIC Ukrajina, neboť informace poskytnuté touto institucí se vztahovaly k datu odpovědi na dotaz, tedy k roku 2016 a k účinnosti nového zákona o vysokoškolském vzdělávání č. 1556 ze dne 1. 7. 2014. Stěžovatelka však studium zahájila před účinností tohoto zákona. Na situaci zahájení studia před platností a účinností nového ukrajinského zákona o vysokých školách ENIC Ukrajina dotaz nebyl položen. Přípis ENIC Ukrajina je pro projednávaný případ nepoužitelný, neboť není řádně časově zařazen a je obecný.

[20] Pokud splní ukrajinská škola národní legislativní podmínky, je následně při uznání diplomu získaném na takové vysoké škole nutné použít Lisabonskou úmluvu. Národní úprava nemůže být irelevantní, jak uvádí soud.

[21] Stěžovatelka navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[22] Žalovaný se ztotožnil s rozsudkem městského soudu. Ve svém vyjádření uvedl, že správní orgány nepostupovaly mimo zákonnou pravomoc, pokud při důvodných pochybnostech zákonnosti studia toto studium blíže zkoumaly. Pokud by takto nejednaly, nastala by absurdní situace, kdy by správní orgány byly povinny uznat veškeré doklady o vzdělání, které by měly toliko formální náležitosti. Lisabonská úmluva se použije jen v případě institucí, které mají postavení vysoké školy.

[23] Stěžovatelka si ve své argumentaci odporuje. Uvádí, že zákon o vysokoškolském vzdělávání nabyl účinnosti až v době, kdy již studovala, a tedy neměl být bez dalšího použit, sama ale ve své kasační stížnosti (i v žalobě) opírá svoje argumenty o tento zákon.

[24] Žalovaný doplnil, že argument, že studium probíhalo v českém jazyce, byl jen argumentem podpůrným, důvodem zamítnutí žádosti byla skutečnost, že zahraniční univerzita nemá žádnou legálně zřízenou pobočku na území České republiky.

[25] Kromě obecného dotazu VŠE položila následně ještě doplňující dotaz a postavení subjektu, u kterého stěžovatelka studovala, se týká také stanovisko ENIC Ukrajina ze dne 30. 3. 2017, které obdržel žalovaný v souvislosti s agendou uznávání v typově odpovídajících řízeních dalších žadatelů a které žalovaný poskytl VŠE. Odpověď ENIC Ukrajina je na případ stěžovatelky plně použitelná.

[26] Tvrzení stěžovatelky, že její studium má být pokládáno za dálkové, je účelové. Z předložených dokladů nevyplývá, že by se jednalo o dálkové studium zahraniční vysoké školy se sídlem na Ukrajině. Nebylo ani prokázáno, že by stěžovatelka studovala od roku 2013.

[27] Žalovaný rovněž uvedl, že stěžovatelka měla možnost námitky ohledně nesprávně položeného dotazu namítat již před vydáním rozhodnutí VŠE.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[28] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[29] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[30] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu.

[31] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje

kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[32] Na úvod Nejvyšší správní soud poznamenává, že povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí neznamená nutnost podrobně odpovědět na každý dílčí argument účastníka řízení (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, či ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05). Dle názoru Ústavního soudu není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře jednotlivě vznesených námitek, pokud proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Podobně k obsahu odůvodnění přistupuje též judikatura Nejvyššího správního soudu, srov. např. rozsudky ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Afs 27/2017 - 39, ze dne 10. 10. 2017, č. j. 7 Azs 217/2017 - 20, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30. Postačí, když názor soudu na určitou otázku či námitku je možné seznat z kontextu odůvodnění.

[33] Nepřezkoumatelnost stěžovatelka spatřovala v tom, že městský soud se nevypořádal s argumenty stěžovatelky a převzal argumentaci žalovaného o pochybnosti ohledně poskytovatele vzdělání. Námitka není důvodná. Nejvyšší správní soud neshledal, že by městský soud na některý z žalobních bodů neodpověděl. Shoduje-li se ve svém vyznění odůvodnění rozhodnutí žalovaného a odůvodnění rozsudku městského soudu, pak je to logickým důsledkem skutečnosti, že městský soud s právním názorem žalovaného souhlasil.

[34] Následně Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení námitky nesprávného posouzení právní otázky.

[35] Dle § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách *na žádost absolventa zahraniční vysoké školy vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice: a) ministerstvo, jestliže je Česká republika vázána mezinárodní smlouvou se zemí, kde je zahraniční vysoká škola zřízena a uznána, a ministerstvo je touto smlouvou k uznání zmocněno, b) v ostatních případech veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program.*

[36] Dle § 89 odst. 3 zákona o vysokých školách *veřejná vysoká škola vydá osvědčení na základě znalosti úrovně zahraniční vysoké školy nebo na základě rozsahu znalostí a dovedností osvědčených vysokoškolskou kvalifikací.*

[37] Dle § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách *podkladem pro uznání je originál nebo úředně ověřená kopie diplomu, vysvědčení nebo obdobného dokladu vydaného zahraniční vysokou školou, případně originál nebo úředně ověřená kopie dodatku k diplomu a doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle tohoto zákona, a o náplni vysokoškolského studia v zahraničí. V případě potřeby se připojí úředně ověřený překlad těchto dokladů.*

[38] Podle § 106 odst. 1 zákona o vysokých školách *se ustanovení tohoto zákona použijí, pokud mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, nestanoví jinak.*

[39] Mezinárodní smlouvou upravující uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání, kterou je Česká republika vázána, je Lisabonská úmluva, přičemž jednou ze stran této mezinárodní smlouvy je i Ukrajina, pro kterou je úmluva platná od 1. 6. 2000.

[40] Lisabonská úmluva definuje vysokoškolské vzdělání v čl. I. jako *všechny typy studia nebo jeho části, přípravy nebo vědecké přípravy na vyšší než středoškolské úrovni, které jsou uznávány příslušnými orgány Strany za součást jejího vysokoškolského systému*. Vysokoškolskou institucí se *rozumí zařízení poskytující vysokoškolské vzdělávání uznané příslušným orgánem Strany za součást jejího vysokoškolského systému*. Vysokoškolskou kvalifikací je třeba rozumět *jakýkoliv titul, diplom nebo jiné osvědčení vydané příslušným orgánem osvědčující úspěšné ukončení vysokoškolského programu*.

[41] Podle čl. III.3 Lisabonské úmluvy *1) rozhodnutí o uznání budou přijímána na základě náležitých informací o kvalifikacích, o jejichž uznání je žádáno. 2) Zodpovědnost za poskytnutí náležitých informací nese především žadatel, který poskytne takové informace v dobré víře. 3) Nehledě na odpovědnost žadatele budou instituce, které vydaly příslušné kvalifikace, povinny poskytnout na základě žádosti žadatele a v přiměřených lhůtách relevantní informace držiteli kvalifikace, instituci nebo příslušným orgánům země, v níž je o uznání žádáno. 4) Strany podle situace poučí nebo vyzvou všechny vzdělávací instituce, které patří do jejich vzdělávacího systému, aby vyhověly jakékoliv přiměřené žádosti o informace za účelem hodnocení kvalifikací získaných ve zmíněných institucích. 5) Orgán, který provádí hodnocení, je povinen prokázat, že žádost nesplňuje příslušné požadavky.*

[42] Podle čl. VIII.1 Lisabonské úmluvy *každá Strana poskytne adekvátní informace o jakékoliv instituci náležející do jejího vysokoškolského systému a o jakémkoliv programu uskutečňovaném těmito institucemi za účelem umožnit příslušným orgánům ostatních Stran zjistit, zda kvalita kvalifikací vydaných těmito institucemi opravňuje uznání ve Straně, v níž je o uznání žádáno.*

[43] Dle čl. X.3 odst. 4 Lisabonské úmluvy *Strany budou spolupracovat prostřednictvím sítě ENIC s národními informačními středisky ostatních Stran, zvláště tím, že jim umožní shromažďovat všechny informace užitečné pro činnost národních informačních středisek, jež souvisí s akademickým uznáváním a mobilitou.*

[44] Nejvyšší správní soud ve spise ověřil, že VŠE se na národní informační středisko ENIC Ukrajina obrátila dne 8. 4. 2016 s dotazem, zda poskytování vzdělání prostřednictví akademie OEAEP, která poskytuje vzdělávání v českém jazyce prostřednictvím českých učitelů na podkladě českých učebnic, je v souladu s ukrajinskou akreditací vysoké školy MAUP. Středisko ENIC Ukrajina ve sdělení ze dne 15. 4. 2016 potvrdilo, že vysoká škola MAUP má akreditaci IV. stupně, nicméně tato vysoká škola dle sdělení neměla povolení Ministerstva školství a vědy Ukrajiny k realizaci vzdělávací činnosti v zahraničí prostřednictvím poboček. Povolení vysoké školy MAUP zahrnuje vzdělávání ukrajinských státních občanů a cizinců na území Ukrajiny.

[45] V návaznosti na přípis VŠE ze dne 28. 4. 2016, v němž VŠE požádala ENIC Ukrajina o sdělení odkazu na relevantní právní předpis upravující podmínky, za nichž může ukrajinská vysoká škola otevřít pobočku na území cizího státu, ENIC v odpovědi ze dne 13. 5. 2016 odkázalo na čl. 33 odst. 9 ukrajinského zákona o vysokých školách č. 1556 ze dne 1. 7. 2014 a doplnilo, že akademie OEAEP není pobočkou vysoké školy ve smyslu uvedeného ustanovení, neboť její existence a činnost není podložena povolením vysoké školy.

[46] Součástí spisu je též stanovisko ENIC Ukrajina ze dne 30. 3. 2017 adresované ENIC Česká republika, Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy k fungování akademie OEAEP v České republice, v němž ENIC Ukrajina znovu uvádí, že akademie OEAEP není dle ukrajinského práva pobočkou vysoké školy MAUP.

[47] Součástí spisu je též licence vysoké školy MAUP ze dne 28. 7. 2014 a příloha k licenci. Tato licence ani její příloha neobsahuje povolení k poskytování vzdělávání prostřednictvím pobočky v České republice.

[48] Nejvyšší správní soud již v rozsudcích ze dne 18. 11. 2021, č. j. 8 As 193/2019 - 93, nebo ze dne 25. 1. 2022, č. j. 4 As 268/2021 - 36, konstatoval, že středisko ENIC je institucí, která je oprávněná a způsobilá vyjadřovat se k otázkám uznávání vzdělávání, a je tedy schopna správním orgánům poskytnout informace potřebné pro rozhodnutí o žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání. Stanovisko střediska ENIC Ukrajina je tedy zcela relevantním podkladem pro rozhodnutí o uznání vzdělání, a správní orgány obou stupňů i městský soud tudíž nepochybily, když při posouzení věci ze stanoviska ENIC Ukrajina vycházely.

[49] Nejvyšší správní soud souhlasí se správními orgány i městským soudem, že primární podmínkou pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání ve smyslu § 89 zákona o vysokých školách je skutečnost, že žadatel o uznání je absolventem zahraničního vysokoškolského vzdělání, tedy absolventem zahraniční vysoké školy. Posouzení, zda je tato podmínka naplněna, obnáší mj. i posouzení, zda instituce poskytující vzdělání byla oprávněna k výuce ve vysokoškolském studijním programu, neboť jako vysokoškolské vzdělání lze uznat pouze takové vzdělání, které je poskytnuto vysokou školou či institucí oprávněnou poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2021, č. j. 8 As 193/2019 - 93, nebo ze dne 25. 1. 2022, č. j. 4 As 268/2021 - 36).

[50] Jak vyplynulo ze sdělení ENIC Ukrajina, zahraniční vysoká škola MAUP neměla povolení pro poskytování vysokoškolského vzdělání na území České republiky vyžadované dle ukrajinského práva, a proto akademie OEAEP dle práva nebyla pobočkou zahraniční vysoké školy MAUP. Vzdělání, které akademie OEAEP poskytovala, proto nebylo vzděláním vysokoškolským. Sdělení dotčené vysoké školy MAUP, že studenti v České republice absolvují v distanční formě totožný program jako program realizovaný v sídle zahraniční vysoké školy na Ukrajině, nemůže absenci povolení vyžadovaného zákonem zhojit.

[51] Stěžovatelka zpochybňuje sdělení ENIC Ukrajina svým tvrzením, že sdělení je založeno na právní úpravě, která nabyla účinnosti až v průběhu jejího studia, a v případě stěžovatelky se neuplatní. Toto tvrzení stěžovatelky však je obecné, není nijak konkrétněji podložené, a proto není způsobilé zpochybnit stanovisko ENIC Ukrajina a závěry na základě tohoto stanoviska učiněné (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2022, č. j. 4 As 268/2021 - 36).

[52] Jak poukazuje i žalovaný ve svém vyjádření, stěžovatelka sama úpravou v zákoně č. 1556 ze dne 1. 7. 2014 argumentuje, pokud jde o právo soukromých vysokých škol na volbu vyučovacího/studijního jazyka, a o zákon č. 1556 ze dne 1. 7. 2014 se opírá také vysvětlující dopis zahraniční vysoké školy MAUP, na nějž ve své kasační stížnosti stěžovatelka na podporu svých tvrzení také odkazuje. Stěžovatelka naopak neodkazuje na žádné ustanovení předchozího ukrajinského zákona, které by závěry správních orgánů

či městského soudu popíralo či vylučovalo, ani sama neuvádí přechodná ustanovení ukrajinského zákona č. 1556 ze dne 1. 7. 2014, jimiž se podle stěžovatelky měl soud zabývat a z nichž by mělo vyplývat, že na studium stěžovatelky zahájené v roce 2014 se zákon č. 1556 ze dne 1. 7. 2014 nevztahoval. Není třeba dokazovat právní předpisy uveřejněné nebo oznámené ve Sbírce zákonů a mezinárodních smluv nebo v předcházející obdobné sbírce (§ 121 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.). Toto pravidlo se však neuplatní pro právní úpravu cizího státu, neboť soudy nejsou povinny znát právo cizího státu.

[53] Za uvedené situace obstojí úvaha městského soudu, že správní orgány neměly důvod pochybovat o tom, že se na daný případ aplikuje zákon č. 1556 ze dne 1. 7. 2014. Pokud v odpovědi ENIC Ukrajina nebylo výslovně uvedeno, že ukrajinský zákon č. 1556 ze dne 1. 7. 2014 je účinný pouze pro studium započaté v určitém okamžiku, že čl. 33 odst. 9 ukrajinského zákona č. 1556 ze dne 1. 7. 2014 se nevztahuje na poskytování vzdělávání a studium zahájené podle předchozí právní úpravy nebo že předchozí úprava byla v tomto ohledu odlišná, nebylo povinností správního orgánu ani městského soudu se bez konkrétní námitky ze strany stěžovatelky účinností, resp. přechodnými ustanoveními uvedeného zákona blíže zabývat (srov. v obdobné věci rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2022, č. j. 4 As 268/2021 - 36).

[54] Pokud stěžovatelka považovala vyjádření ENIC Ukrajina, s nímž byla řádně seznámena, za nesprávné ve vztahu k její věci, bylo na ní, aby předložila důkazy, které by vyjádření ENIC Ukrajina zpochybnily, např. získala podrobnější či přesnější stanovisko na základě konkrétněji formulovaného dotazu na ENIC Ukrajina, jejž by na ENIC sama vznesla (srov. obdobně např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2019, č. j. 30 A 241/2017 - 117).

[55] Stěžovatelka rovněž namítá, že městský soud nesprávně uzavřel, že národní úprava je irelevantní. Podle stěžovatelky je podstatné, že ukrajinská škola splnila podmínky ukrajinského právního řádu. Podstatou rozhodnutí správních orgánů i městského soudu však je právě skutečnost, že podmínky poskytování vysokoškolského vzdělávání dle ukrajinské úpravy nebyly splněny.

[56] Není proto důvodná ani námitka stěžovatelky, že závěr městského soudu, že problémem nebyla organizace studia, je v rozporu s obsahem spisu, jelikož žalovaným byla právě organizace studia rozporována. Podstata rozhodnutí žalovaného i městského soudu je založena na dílčím závěru, že stěžovatelka absolvovala vzdělání u instituce, která nebyla oprávněna v takové podobě (prostřednictvím pobočky na území cizího státu) vzdělání poskytovat. Zahraniční vysoká škola MAUP neměla oprávnění poskytovat vzdělání na území České republiky prostřednictvím pobočky, a to jak podle ukrajinského práva, tak podle práva českého. Ani akademie OEAEP sama o sobě nebyla oprávněna poskytovat vysokoškolské vzdělání. Žalovaný a městský soud tedy nerozporovali organizační zajištění poskytování vzdělávání, nýbrž zcela přiléhavě řešili otázku, zda vzdělání, které stěžovatelka získala, je vzděláním vysokoškolským, a tedy uznatelným ve smyslu § 89 zákona o vysokých školách.

[57] Jelikož akademie OEAEP neměla oprávnění poskytovat vysokoškolské vzdělání jménem zahraniční vysoké školy MAUP, resp. zahraniční vysoká škola MAUP neměla oprávnění poskytovat vzdělání na území České republiky prostřednictvím akademie

OEAEP, vzdělání, které stěžovatelka získala, není dle práva vysokoškolským vzděláním, a proto takové vzdělání nebylo možné dle § 89 zákona o vysokých školách uznat.

[58] Proto ani nebylo potřebné zkoumat, zda studium stěžovatelky mimo území Ukrajiny bylo studiem dálkovou formou, zda stěžovatelka mohla studovat dálkovou formou a mohla studovat v českém jazyce.

[59] K porušení Lisabonské úmluvy, na jejíž principy se stěžovatelka odvolává, nedošlo, neboť stěžovatelka nezískala vzdělání u instituce, která byla uznána příslušným orgánem Ukrajiny jako součást vysokoškolského systému, a nezískala tedy vysokoškolské vzdělání ve smyslu Lisabonské úmluvy (čl. I).

[60] Nejvyšší správní soud zcela souhlasí s městským soudem, že skutečnost, že zahraniční vysoká škola MAUP vydala stěžovatelce diplom, nemění nic na závěru, že vysoká škola MAUP nebyla oprávněna takový diplom vydat vzhledem k tomu, že stěžovatelka získala vzdělání prostřednictvím pobočky vysoké školy MAUP, která vzdělávací činnost neposkytovala v souladu s povolením uděleným vysoké škole MAUP. Příslušné správní orgány ani soudy nemohou toto překročení oprávnění zahraniční vysokou školou MAUP ignorovat a vzdělání uznat na základě formálního diplomu, který neměl být vydán, bylo-li by postupováno v souladu s právem.

[61] Nejvyšší správní soud ve shodě se správními orgány a městským soudem shrnuje, že stěžovatelka k žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání nepředložila řádný diplom o absolvování zahraniční vysoké školy v souladu s právem, její žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání tudíž nebylo možné vyhovět. V projednávaném případě nebyla splněna primární podmínka pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace dle § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách, proto se správní orgány oprávněně již dále nezabývaly posuzováním shody studijních programů či získanými znalostmi a dovednostmi ve smyslu § 89 odst. 3 zákona o vysokých školách. Takové posouzení by přicházelo v úvahu až poté, co by bylo postaveno najisto, že stěžovatelka získala zahraniční vysokoškolské vzdělání v souladu s právem.

IV. Závěr a náklady řízení

[62] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[63] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2022

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu